

[Rytter.]

Tidspunkt, baade det i 1924—25, det i 1927 og det nu forelagte, indeholder derimod henholdsvis i §§ 236, 234 og 233 tilstrækkelig Hjemmel til, at vi nu kan slutte os til Konventionen. Det eneste, der maaske kunde give Anledning til Tvivl, er, at selve Konventionen ogsaa straffer det Forhold at være i Besiddelse af disse Billeder, naar Formaalet ikke er at drive Handel med dem. Det falder ikke ind under de nævnte Paragraffer. Jeg tror dog ligesom den højtærede Udenrigsminister, at det vil kunne rammes af Bestemmelserne i Forslagets § 21 som Forsøgshandlinger. Derfor kan vi fra vor Side ikke se nogen Fare ved at tiltræde det Forslag, der her foreligger.

Laurits Knudsen: Det Spørgsmaal, som det foreliggende Forslag til Beslutning angaaende Ratifikation af en Traktat om Udbredelse af og Handel med utugtige Offentliggørelser omhandler, har, som man ser af de Oplysninger, der følger med Forslaget, været paa Tale gennem mange Aar. I Paris har man første Gang rejst Spørgsmaalet paa en mellemfolkelig Konference i 1910, og Resultatet deraf blev en Række politimæssige Foranstaltninger, som blev tiltraadt af Danmark den 24. Januar 1911. De blev senere tiltraadt af en Række andre Lande, men har alligevel vist sig ikke at være tilstrækkelige. Hertil kom, at de Beslutninger, som blev taget, ikke blev efterfulgt af nogen Konvention. Derefter har saa paa Foranledning af den britiske Regering Sagen været optaget til Forhandling paa Folkeforbundets tredje Forsamling i Genève 1922, hvor man naaede til det Resultat, man staar overfor i Dag. Man har drøftet Spørgsmaalet om Ordningen af 1910 og skønnet, at de Foranstaltninger, der den Gang blev truffet, ikke var tilstrækkelige, og man er da blevet enig om at søge gennemført en Traktat som den, der her foreligger for os. Enkelthederne i denne Sag skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at man bør tiltræde denne Traktat, der oprindeligt er undertegnet af 43 Stater og senere tiltraadt af 28.

Saaledes som Sagen i Øjeblikket foreligger, skal jeg derfor paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til velvillig Behandling.

Godskesen: Jeg har egentlig ingen Indvending at gøre mod den foreliggende Overenskomst, idet jeg tror, den dækker det, den skal dække. Men som det allerede blev antydet af den højtærede Udenrigsminister, har vor Repræsentant ved de Forhandlinger, der har ført til Traktaten, taget et omfattende Forbehold for Danmarks Vedkommende, idet han gør opmærksom paa, at Traktatens Bestemmelser ikke passer med vore nuværende Lovregler. Han henviser her til den kommende nye Straffelov og mener, at der vil Overensstemmelsen i større Grad komme til Stede. Deri har han fuldstændig Ret. Det er vist ganske sikkert, som det blev sagt af en foregaaende Taler, at det ikke vilde være muligt at gennemføre Traktatens Bestemmelser paa Basis af de bestaaende Lovregler. Det er ogsaa sikkert, at Overensstemmelsen vil blive betydelig bedre, naar den nye Straffelov, forhaabentlig snart, bliver vedtaget. Men om der bliver fuldstændig Overensstemmelse, ved man ikke. De Forhandlinger, der har fundet Sted i det andet høje Ting, har vist, at man i alt Fald fra visse Sider har kunnet ønske at faa Lovens Bestemmelser affattet noget anderledes end sket, saaledes at der ikke vilde komme fuld Overensstemmelse. I alle Tilfælde synes jeg, det var ønskeligt, at det Spørgsmaal, om der nu er Overensstemmelse mellem Lovene og Overenskomsten, saaledes at Overenskomsten kan gennemføres, bliver klaret, forinden man endeligt vedtager Ratifikationen af Overenskomsten. Da Sagen jo ikke kan siges at haste, vil jeg tillade mig at henstille til den ærede første Taler (Rytter), om han ikke vil foreslaa Sagen henvist til et Udvalg, hvor man kan faa klaret det, som dog virkelig er meget ønskeligt at faa klaret: i hvilken Grad der er Overensstemmelse mellem Overenskomsten og den kommende Lovgivning, og om det er muligt at gennemføre Overenskomsten, uden at man støder paa Vanskeligheder.

Veistrup: Som den højtærede Udenrigsminister allerede har sagt, er denne Overenskomst tiltraadt af en hel Række Stater, og Danmarks Repræsentant, Minister Oldenburg, har ogsaa tiltraadt den, om end det er sket med et vist Forbehold. Det er selvfølgelig rigtigt, hvad den ærede